

лътъ, и той работи — почва да цапа. И той си носи четка и казва: „Чакайте, и азъ ще рисувамъ нѣщо“. Художникъ е той.

Тия, младитѣ, трѣбва да влѣзатъ да изнесатъ този Ананий навънка. Азъ сега ще кажа на младитѣ момци да изнесатъ Ананий, а младитѣ моми да изнесатъ Сапфира. Мжжетѣ мже ще погребватъ, а женитѣ жени ще погребватъ. И когато вие погребете старото, новото ще дойде на негово мѣсто. Слѣдователно, когато въ васъ се явятъ разочарования, съмнѣния, подозрѣния, вие сте въ пжтя на истината. И при най-голѣмитѣ подозрѣния, при най-голѣмитѣ страдания, при най-голѣмитѣ мжнотии, вие сте най-близо до Царството Божие, вие сте близо да разрѣшите задачата. И когато учението е най-мжчно за ученика, той е най-близо до своето рѣшение, и даже въ него се заражда едно желание: „По-добрѣ да го напусна“. — Почакай малко! Ако въ васъ се яви нѣкоя мжнотия, дали сте на правия пжтъ, трѣбва да разберете, кой е правиятъ пжтъ? Правиятъ пжтъ е въ Любовта! Правиятъ пжтъ е въ Мждростта! Не трѣбва да разбирате тази Любовъ, обикновената, а божествената Любовъ, и божествената Мждростъ. Правиятъ пжтъ е въ Истината, въ онази божествена Истина, която гледа на работитѣ безъ никакво изключение — то е да признаемъ факта такъвъ, какъвто е. И сега тия, младитѣ, трѣбва принципално да погребатъ старото въ себе си. И, като дойде новото, тази нова четка, божествената четка, която сега иде, като почне тя да цапа туй платно, да имате всичкото търпѣниѣда почакаете, за да видите, какво ще изработи въ васъ божествениятъ Духъ. И нѣма да имате понятие, че Духътъ е нѣщо въображаемо, безъ сжщина. Духътъ е реална сжщина, най-реалното, най-сжщественото, това, въ което нѣма никакво измѣнение. Това е Духътъ — основа на битието. И когато този Духъ дойде, той ще донесе онѣзи блага, онзи животъ, въ който вие ще се почувствувате като слѣпия, на когото Христосъ отвори очитѣ, и ще кажете: „Едно врѣме-